

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 70

гр. гр. Хасково, 16.02.2022 г.

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, V НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в закрито заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мартин Д. Кючуков

като разгледа докладваното от Мартин Д. Кючуков Частно наказателно дело № 20225640200174 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.243 ал.4 НПК.

Образувано е по Жалба от Н. Н. АХМ. за себе си и като пълномощник на Н.М. А. и М. М. Ф. всички от гр.Хасково против Постановление от 18.01.2022г. на РП-Хасково за прекратяване на наказателното производство по Досъдебно производство №67/2019г. по описа на ОП-ОслО-Хасково.

В жалбата се изказва недоволство от изнесените факти, взети от дознанието, образувано от РП-Хасково. Жалбоподателите твърдят, че прокурора не изследвал задълбочено фактическите обстоятелства по делото неправилно бил направен извода за прекратяване на производството по делото. Излага се недоволство от определени фрази и изрази в анализа на прокурора, който действал пристрастно и селективно подбирал фактите за да обоснове липса на субективна страна и липса на престъпление, следвани от подробни и детайлни примери в жалбата от многобройните граждански дела, граждански отношения, действия на съдия-изпълнител, провеждани общи събрания от ООД, сключвани договори с 3-ти лица / Договора за цесия/, заповедни производства и др. между починалия наследодател на жалбоподателите – М. Ф. А. и Е.С.Ч. и „ЕМ-99“ ООД – гр.Хасково, или между тримата жалбоподатели – наследници и Е.С.Ч.. В крайна сметка процесуалния представител на тримата жалбоподатели счита, че цялостното поведение на Е.С.Ч. било насочено към ощетяване на дружеството „ЕМ-99“ ООД и неговото имущество, действия на Е.Ч. против законните интереси на представляваното от него дружество „ЕМ-99“ ООД – и по този начин – ощетяване и на тримата жалбоподатели, които имали по наследство дела на своя починал баща и съпруг М. А. – равен на дела на Е.Ч. в ООД.

Иска съда да отмени Постановление от 18.01.2022г. на РП-Хасково за прекратяване на наказателното производство по ДП №67/2019г. по описа на ОП-ОслО-Хасково.

Хасковският районен съд, като прецени събраните по делото доказателства възприе

фактическата обстановка, в по-голямата ѝ част като в атакуваното прекратително постановление на прокурора.

В по-голямата си част, тази фактическа обстановка не е спорна, защото се доказва от писмени доказателства, които всичките са изискани и приложени в многотомното досъдебно производство, което се е получило, в резултат изследването на търговски и граждански отношения между двама съдружници в „ЕМ-99“ ООД – и после – единия съдружник и наследниците на М. А. от последните 10 години.

Досъдебното производство е било образувано срещу неизвестен извършител, за това, че в периода 2015-2019г., като представител – управител на „ЕМ-99“ ООД – гр.Хасково, съзнателно действал против законните интереси на представлявания, като са последвали значителни и невъзстановими щети - престъпление по чл.217 ал.4 вр.ал.2 от НК.

В цялото водено и до настоящия момент досъдебно производство няма лице, привлечено в качеството обвиняем. До прекратителното постановление делото е срещу неизвестен извършител.

По ДП безспорно се установява, че Е.С.Ч. и М. Ф. А. се запознали още като ученици, докато учили в техникума по дървообработване в Хасково. След завършване на образованието си и двамата по професия били дърводелци-мебелисти. През 1999г. регистрирали търговско дружество с ограничена отговорност с наименование „ЕМ-99“ ООД – гр.Хасково. Основният предмет на дейност бил производство на мебели и дървена дограма от масив по поръчка, а така също и дърводелски услуги. Дружеството се управлявало от двамата съдружници, заедно и поотделно. Всеки имал право отделно да взема решения, касаещи фирмата.

Не е спорно, че Е.Ч. и М. А., като физически лица, придобили в съсобственост един недвижим имот, находящ се в гр.Хасково, местността „Дерекъой топра“, на територията на бившия „4-ти стопански двор“. Това бил парцел със сграда, бивша авто-ремонтна работилница, която в последствие преустроили като дърводелска работилница.

Когато основали „ЕМ-99“ ООД на едно от Общите събрания двамата взели решение да предоставят безвъзмездно този техен съсобствен имот за ползване от фирмата, докато тя извършва такава дейност, реално докато съществува. Със средства на дружеството ремонтирали и оборудвали общия им имот, като изградили офиси, работни помещения, съблекални и др.

През 2002г. фирмата закупила и още едно помещение в бившия „4-ти стопански двор“ в гр.Хасково, което се намирало в непосредствена близост до техния съсобствен имот и граничило с него (т.5, л.37 и т.8, л.11-гръб). Тази покупка се осъществила с финансови средства на „ЕМ-99“ ООД, за което било взето решение на Общо събрание. Това помещение в последствие се ползвало и като складова база.

През годините дейността на дружеството се разраснала.

Тогава двамата управители устно се договорили Е.Ч. да отговаря изцяло за производството на мебели, за монтажа и за самата работа в цеха, а М. А. да отговаря за

логистиката в дружеството: доставка на материали, търсене на клиенти и набиране на поръчки.

През м.Декември 2005 г. „ЕМ-99“ ООД изтеглила кредит от банка „Прокредит банк“ АД, клон Хасково, в размер на 100 000 лева. Този кредит бил гарантиран с учредяване на договорна ипотека върху имота на дружеството в местността „Дерекьой топра“, ведно със склада за строителни материали. Ипотекарни длъжници станали М. А. и юридическото лице „ЕМ-99“ ООД (т.8, л.11-лице и гръб). С отпуснатия кредит, през м.Май 2006г., дружеството закупило търговски обект със застроена площ от 120,76 кв.м., състоящ се от магазин, два склада, офис и избено помещение, находящ се на първия етаж в жилищен блок в гр.Хасково, бул. „*****“ №17 (т.5, л.35-36 и т.8, л.11). Това помещение се използвало като шоурум, където се рекламирала и продавала продукцията им. Допълнително било наето под наем и едно помещение в гр.Кърджали, което също ползвали като магазин (т.7, л.150-151 и л.153).

Дружеството имало необходимост от още парични средства, с които да продължи дейността си.

Двамата съдружници решили да проведат Общо събрание, на което да вземат решение и единия от тях да изтегли нов кредит. По същото време Е.Ч. имал намерение да започва строеж на жилищна сграда във вилна зона „Кенана“ край гр.Хасково и също му трябвали финанси.

На 28.12.2006г. с Договор за ипотечен кредит № 49-50/ 2006г. Е.Ч. изтеглил ипотечен кредит в размер на 100 000 (сто хиляди) евро от бившата „Алфа банк“ АД, клон Хасково (т.6, л.82-91). Гарантирането на този кредит било чрез поръчителството на Ф. Ч., съпруга на кредитополучателя, съдружника му-М. А., и юридическото лице „ЕМ-99“ ООД, а така също и чрез ипотекарния длъжник Н. Н. АХМ., съпруга на последния (т.1, л.171-173), съпруга на М. А..Бил съставен нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот (т.11, л.74-77).

На 15.01.2007г. било проведено Общо събрание на „ЕМ-99“ ООД, на което било взето решение съдружника Е.Ч. да изтегли заем от банка в размер на 100 000 евро (195 000 лева) (т.10, л.84 и т.11, л.94).

В ДП има два документа с наименование: „Протокол от проведено Общо събрание на „ЕМ-99“ ООД“ с една и съща посочена дата-15.01.2007г. Съответно :

1. В документа находящ се в т.11 л.94, изрично е било записано, че заемът е безлихвен и следва да се възстанови също без да се плащат лихви. Допълнително обаче е била вписана клауза, според която, ако заемът не бъде върнат до 01.01.2009г., се дължи лихва за всяка просрочена година, която лихва се определя съобразно пазарния лихвен процент.

2. В документа находящ се в т.10 л.84, обаче за такъв паричен заем от съдружника Е.Ч. изобщо не става въпрос. С този протокол е било взето решение съдружниците да направят допълнителни парични вноски на основание чл.134, ал.1 от Търговския закон, поради възникнала необходимост от парични средства. Отражено е, че Е.Ч. е внесъл в касата на

дружеството 195 000лв., но не става въпрос за произхода на тези средства и основанията за внасянето им в „ЕМ-99“ ООД. Била е приета 7 % лихва, но само върху допълнителните парични вноски на двамата съдружници.

3. Не е спорно, че 15.01.2007г. между Е.Ч., в качеството на „Заемодател“ от една страна, и „ЕМ-99“ ООД, в качеството на „Заемополучател“ от друга страна, бил сключен и Договор за паричен заем, съгласно който физическото лице предавало на юридическото лице сума в размер на 195 000 лева (т.6, л.79-80). Заемополучателят се задължавал да върне заема в срок до 31.12.2008г. на вноски, като до 31.12.2007г. следвало да върне сума в размер на 25% или 48750лв., а до 31.12.2008г. остатъка от 75% или 146 250 лв.

В договора за заем не била договорена лихва между страните.

Този Договор за паричен заем и Протокола от проведено Общо събрание на „ЕМ-99“ ООД, находящ се в т.11 л.94, били съставени и изготвени от С.Н.Н. (т.1, л.232-235) Сумата била внесена в дружеството и била отразена само счетоводно. Средствата в размер на 195000 лв. били осчетоводени в „сметка 493“ (сметка на собственика).

На 07.02.2007 г. ипотечния кредит бил погасен от Е.Ч. и от банката заличили наложената договорна ипотека (т.11, л.64-69).

Дружеството продължавало дейността си, като закупувало големи наличности на стоково-материални запаси в един продължителен период от време, които в последствие се бракували. Касата на фирмата била на „червено“. Поради липса на средства „ЕМ-99“ ООД следвало да търси начини, за да оздрави финансовото си състояние.

По ДП се установява безспорно, че на 31.01.2008г. бил сключен договор за паричен заем (т.6, л.217), по силата на който М. А. дал в заем на „ЕМ-99“ ООД сума в размер на 36 800 лв. На 10.01.2009 г. А. внесъл в полза на „ЕМ-99“ ООД 1 420 лв., на 10.03.2009 г. внесъл в полза на фирмата 580 лв, а на 19.10.2009г. още 3 000лв. (т.6, л.212-213). С разходен касов ордер в края на годината му били върнати 415,20лв. (т.6, л.211). От своя страна Е.Ч. внесъл по сметка на дружеството 5 265 лв. на 01.11.2009 г, а в края на същата година му били върнати 588 лв. (т.6, л.210).

Финансирането на дейността на „ЕМ-99“ ООД от съдружниците продължило и през 2010г.

На 01.04.2010 г. Ч. внесъл 4 500 лв., а в края на годината му върнали 6 260лв. (т.6, л.206). С протокол от проведено Общо събрание на 10.01.2011г. било взето решение двамата съдружници да направят допълнителни парични вноски в размер на 4 110 лв., всеки, което било съразмерно на дяловете им в капитала на фирмата (т.6, л.182)

Поради временна необходимост от парични средства Ч. и А. провели Общо събрание на „ЕМ-99“ ООД на 30.01.2012 г. и взели решение да направят допълнителни парични вноски в размер на 7 113 лв., всеки (т.6, л.155). Парите били внесени с приходни касови ордери на 30.01, 01.04. и 01.09.2012 г. (т.6, л.156-158).

През 2013г. М. А. внесъл в полза на дружеството поредните 2 166 лв. (т.6, л.142), а Е.Ч.

1 930 лв. (т.6, л.143).

На 18.09.2013г. М. А. починал.

Смъртта му била неочаквана. След смъртта на А., синът му-М.Ф. (т.1, л.188-189), поискал да бъде назначен на някаква длъжност в дружеството. Бил назначен на работа, но не участвал пряко в производството, а следял за него. Останал на работа до края на 2013г., когато се скарали с Е.Ч. и напуснал.

В края на 2013г. Е.Ч. извикал наследниците на съдружника си: съпругата му-Н.А., дъщеря му-Н. А. (т.1, л.174-176), и сина му-М.Ф.. Обяснил им какво било финансовото състояние на дружеството и поискал от тях пари, за да разплати задълженията към всички кредитори. Наред с това им изпратил покана, за да разбере дали искат да встъпят в правата на наследодателя си като съдружници в „ЕМ-99“ ООД.

Не е спорно, че с Договор от 17.12.2013г. Н. А. и М.Ф. дарили на майка си, Н.А., оставените им в наследство от баща им дялове от капитала на дружеството (т.11, л.33). С молба Н.А. поискала да бъде приета като съдружник на мястото на починалия си съпруг (т.11, л.31) и с Протокол от проведено извънредно Общо събрание на 19.12.2013г. тя била приета като такава в „ЕМ-99“ ООД (т.11, л.32).

Двамата съдружници постигнали договорка занаяпред дружеството да се представлява и управлява единствено и само от Е.Ч. и да се запази седалището и адреса на управление, а именно: постоянния адрес на Ч.. Тези промени в управлението и собствеността на фирмата били вписани в партидата на дружеството на 03.01.2014 г. (т.11, л.26-28).

В ДП се установява, че финансовото състояние на дружеството през 2014г. не било добро.

От една година не били плащани здравни осигуровки, осигуровки за прослужено време и стаж на работниците. От изтегления кредит в банка „Прокредит банк“ АД, клон Хасково, в размер на 100000 лева, били останали за погасяване 20 000. Кредитът бил просрочен и не се обслужвал. Магазинът в гр.Хасково на бул. „Раковски“ имал текущи сметки за вода и ток, а така също и за местни данъци и такса-смет, за над 2 000 лв. От Община-Хасково имало наложен запор на сметките на „ЕМ-99“ ООД. За магазина в гр.Кърджали не бил плащан наем в продължение на няколко месеца, като общото задължение към собственика било станало около 4 600 лв. Фирмата имала текущи задължения и към различни доставчици в различен размер.

Поръчки нямало и производството на мебели драстично намаляло.

Е.Ч. предложил на Н.А. да поделят общото имущество на „ЕМ-99“ ООД, след което всеки да продължи сам. Трябвало обаче първо да разплатят задълженията на дружеството.

На среща на съдружниците, техните адвокати и счетоводителя на фирмата, последната обяснила какъв бил размера на общите задължения към държавата и другите кредитори. Предложила Е.Ч. и Н.А. да ги платят поравно, защото имали равни дялове на участие.

Н.А. отказала да плаща стари задължения на дружеството.

След този разговор и среща добрите отношения между съдружниците приключили.

Н.А., чрез нотариус К.В. с район на действие РС-Хасково, изготвила и изпратила нотариална покана до Е.Ч. и съпругата му, за да си уредят отношенията. Поискала от тях да ѝ плащат наем за ползвания имот, който приживе съпругът ѝ бил придобил в съсобственост с Ч.. Претенцията била насочена не срещу дружеството, а срещу двете физически лица.

Сума не била фиксирана, а бил посочен само период.

В отговор на нотариалната покана адв.В.Д., като пълномощник на Е.Ч. и Ф. Ч., заявил, че процесния съсобствен имот, по волята на съдружниците, бил предоставен безвъзмездно за ползване от „ЕМ-99“ и в него се намирали сградите, машините, съоръженията и материалите на дружеството. Там се помещавала производствената сграда и офиса на фирмата.

Безспорно се установява, че с констативен протокол от 10.02.2014 г. (т.1, л.177). Н.А. уведомила съдружника си, че прекратява предоставеното ползване на имота занаяпред от „ЕМ-99“ ООД.

На 25.04.2014 г. се провело Общо събрание на дружеството и бил приет годишния счетоводен отчет, ведно с баланса на фирмата за 2013г. (т.1, л.181). Към 01.05.2014 г. задълженията на „ЕМ-99“ ООД били общо в размер на 31 765 лв. (т.1, л.180).

През м.Септември 2014г. започнала проверка за съпоставка на имуществото и доходите на Е.Ч. (т.10, л.191). Обхватът ѝ бил установяване на данък върху доходите на физически лица и годишен авансов данък по Закона за данък върху доходите на физическите лица на ЕТ за периода 01.01.2008г.-31.12.2013г. Проверката приключила с Протокол на 04.03.2015г. и не установила несъответствия между имущественото и финансовото му състояние (т.10, л.18-25).

В хода на същата по указание на проверяващия данъчния инспектор от ТД на НАП-Пловдив следвало да се начислят лихви върху сумата от 195 000 лв., които през 2007г. били внесени в касата на дружеството от Е.Ч..

По това време все още в счетоводните регистри на „ЕМ-99“ ООД сумата била отразена като дължима.

По силата на Анекс от 01.12.2014г. към Протокол от проведено извънредно Общо събрание №1/15.01.2007г. било взето решение да се начислят лихви върху направените допълнителни парични вноски от съдружниците за целия период, най-късно до 31.12.2014г. (т.10, л.85). По години бил изчислен размерът на лихвата върху сумата от 195 000 лв. за периода 2007г.-2013г. Общия размер на дължимата лихва, която „ЕМ-99“ ООД дължала на Е.Ч. била 91 613,94 лв.

Паралелно с извършващата се проверка на Е.Ч., била извършена проверка за установяване на факти и обстоятелства и на юридическото лице „ЕМ-99“ ООД (т.6, л.7).

Тази проверка приключила с Протокол на 30.07.2014г. (т.6, л.12-15). По предложение на проверяващите било изготвено становище до Отдел „Селекция“ с мнение на дружеството да

се извърши ревизия за определяне на задълженията по ЗКПО за 2012г. и 2013г. и по КСО и ДДФЛ (т.6, л.16-18).

Със Заповед за възлагане на ревизия от 03.09.2014 г. била възложена ревизия на „ЕМ-99“ ООД и бил посочен обхватът ѝ (т.5, л.96-97). Била извършена ревизията на „ЕМ-99“ ООД, която приключила с издаването на Ревизионен доклад (т.5, л.17-26) и Ревизионен акт (т.5, л.11-15).

Общия размер на задълженията бил 24 510,14 лв. По този начин задълженията на дружеството нараснали допълнително. Ревизиращия екип приел, че дружеството дължи на Е.Ч., в качеството му на ФЛ, мораторна лихва в размер на 91 613 лв. за предоставения от него заем в размер на 100 000 евро, изплатен със забава.

В този момент фирмата все още била в затруднено финансово положение и не разполагала със свободни капитали. Е.Ч. разбрал, че дружеството не може да му плати лихвата от 91 613 лв.

За това Е.Ч. решил, като управител на „ЕМ-99“ ООД, да прехвърли вземането си като ФЛ на трето лице, защото не можел да договаря сам със себе си, в качеството и на Управител на „ЕМ-99“ ООД.

С Договор за цесия от 24.08.2015г. прехвърлил това свое вземане към „ЕМ-99“ ООД на Айсел Сабри М. (т.1, л.227-228) за сумата от 78 000 лв. (т.7, л.34).

По банков път тя реално обаче му платила само 23 000 лв. Съгласно сключен Анекс към Договора за цесия от 31.05.2016г. срокът за плащане на пълния размер на цената, или остатъка от 55 000лв, „Цесионера“ бил длъжен да плати на „Цедента“ след продажбата на закупения имот-собственост на „ЕМ-99“ ООД, находящ се в местността „Дерекой топра“, най-късно до 20.08.2020 г. (т.7, л.21).

През м.Септември 2015г. А.М. си поискала парите от дружеството, но в този момент нямало никакви свободни капитали, поради което отказали да ѝ платят. Поради това тя решила да заведе гражданско дело против „ЕМ-99“ ООД. На 10.09.2015 г. тя подала заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК против „ЕМ-99“ ООД с управител Е.Ч. (т.2, л.95-98 и т.8, л.68-71).

Размерът на претенцията бил 25 000 лв. и представлявал частично парично вземане от мораторната лихва в общ размер на 91 613 лв.

Било образувано частно гражданско дело № 2000/10.09.2015г. по описа на РС-Хасково и в тази връзка била издадена Заповед №1037/11.09.2015г., с която било разпоредено на длъжникът да заплати на кредитора претендираната сума, ведно със сумата от 500лв.-разноски за платена държавна такса (т.8, л.74).

На 23.09.2015г. заповедта била връчена лично на Е.Ч. със съобщение (т.8, л.75-76). В предвидените срокове не постъпило плащане, поради което на кредитора бил издаден

изпълнителен лист на 13.10.2015 г. (т.12, л.2).

На 14.10.2015 г. А.М. подава молба до частен съдебен изпълнител № 771-Калинка Стайкова А. (т.1, л.230-231), за да бъде образувано изпълнително дело и да бъде изпратена на длъжника поканата за доброволно изпълнение (т.12, л.1). Наред с това тя поискала за обезпечение на вземането си да бъде наложена възбрана върху два имота, собственост на „ЕМ-99“ ООД, а именно: поземлен имот № 77195.20.110, ведно с построената в него сграда с № 77195.20.110.1, и поземлен имот № 77195.20.111, ведно с построената в него сграда с № 77195.20.111.1, по кадастралната карта и регистри на гр.Хасково, в местността: „Дерекьой топра“, използвани като складова база от фирмата.

Било образувано изпълнително дело №123/2015 г. по описа на ЧСИ А..

На 15.10.2015г. А.М. подава ново заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК до РС-Хасково (т.2, л.99-102 и т.8, л.60-63). Размерът на претенцията отново бил 25 000лв. и представлявал частично парично вземане от мораторната лихва в общ размер на 91 613 лв.

По този повод било образувано ч.гр.д.№2272/2015г. по описа на РС-Хасково, а на 16.10.2015г. била издадена Заповед №1189/2015г. за изпълнение на парично задължение, с която на „ЕМ-99“ ООД било разпоредено да плати на кредитора сумата от 25 000 лв. (т.8, л.64).

Заповедта била връчена на управителя на 22.10.2015г. (т.8, л.65-66). Тъй като не последвало плащане, на 11.11.2015г. бил издаден изпълнителен лист от РС-Хасково, който бил присъединен към вече образуваното изпълнително дело при ЧСИ, още преди да се пристъпи към връчването на поканата за доброволно изпълнение на длъжника (т.12, л.29-30).

К.А. наложила възбрана върху двата гореописани имота, собственост на дружеството, която била вписана в Агенцията по вписванията (АВп) на 18.11.2015 г. (т.12, л.31-33)

На 13.11.2015 г. А.М. подава в РС-Хасково ново заявление за издаване на заповед за изпълнение на основание чл.410 от ГПК (т.2, л.103-106 и т.8, л.33-36). Размерът на претенцията й отново бил в размер на 25 000 лв., представляваща мораторна лихва върху вече описаното вземане, прехвърлено й с договора за цесия от Е.Ч..

Било образувано ч.гр.д. № 2497/2015г. по описа на РС-Хасково. Срещу длъжника била издадена Заповед № 1313/16.11.2015г., с която му било разпоредено да заплати на кредитора претендираната сума (т.8, л.38).

Същата била връчена със съобщение на Е.Ч., в качеството му на управител на фирмата на 18.11.2015г. (т.8, л.39-40). Нямамо плащане, поради което на 09.12.2015г. от РС-Хасково бил издаден изпълнителен лист, който също бил присъединен към образуваното вече изпълнително дело (т.12, л.40-41).

В хода на производството по изпълнителното дело, на 26.11.2015г. лично управителя на „ЕМ-99“ ООД, Е.Ч., получил поканата за доброволно изпълнение (т.12, л.34-гръб). С нея му

било съобщено какъв бил размера на дължимите суми по изпълнителните листи, и бил уведомен за наложената възбрана, върху горепосочените имоти.

На 14.12.2015г. А.М. подала ново заявление за издаване на заповед за изпълнение (т.2, л.107-110 и т.8, л.42-45), по повод на която в РС-Хасково било образувано ч.гр.д. № 2805/2015г. по описа на РС-Хасково. Финансовата претенция била в размера на 16 613 лв., колкото бил остатъка от мораторната лихва до крайния размер от 91 613 лв.

Била издадена Заповед № 1523/17.12.2015 г. за изпълнение на парично задължение (т.8, л.48), която на 30.12.2015 г. била връчена на длъжника (т.8, л.49-50). Отново не последвало плащане, предвид на което РС-Хасково издал в полза на кредитора изпълнителен лист за претендираната сума, ведно с направените разноси по делото за платена държавна такса (т.12, л.60).

Този ИЛ също бил присъединен към вече образуваното изпълнително дело при К.А. (т.12, л.59).

Вярно е, посоченото от прокурора, че по нито едно от 4-те частни граждански дела на А.М. по чл.410 от ГПК, Е.Ч. като управител на „ЕМ 99“ ООД не е правил възражение по чл.414 от ГПК.

На 15.12.2015г. А.М. поискала от ЧСИ да се насочи принудително изпълнение, опис и публична продан на възбранените имоти (т.12, л.42).

Безспорно по делото е, че на 26.01.2016 г. А. извършила опис, за което съставила съответния протокол (т.12, л.53). Било назначено вещо лице, което да направи оценка на описаните имоти.

На 11.02.2016 г. било прието заключението на вещото лице за определената пазарна стойност на описаните по вземанията имоти (т.12, л.72-82) и за периода 11.03-11.04.2016 г. била насрочена публична продан, при начална цена 75% от стойността на имотите (т.12, л.86). Било изготвено уведомление за публичната продан, което било разгласено по предвидения в закона ред (т.12, л.91-100). Уведомени били вискателя и длъжника, а така също и ипотекарния кредитор: „Прокредит банк България“ ЕАД-София.

При първата продан, с Протоколи от 12.04.2016 г., ЧСИ обявил постъпилите наддавателни предложения, купувачите и сумите за имотите (т.12, л.119-120). За купувач на имот № 77195.20.110, ведно с построената в него сграда с № 77195.20.110.1, бил обявен ЮЛ „Сейкон-БГ“ ООД-Хасково, за сумата 52 500лв., а за купувач на имот № 77195.20.111, ведно с построената в него сграда с № 77195.20.111.1, била обявена А.М. за сумата от 63 631 лв.

В случая, вземането на кредитора (91 613 лв), било по-голямо от цената на закупения имот (63 631лв.), поради което на практика М. не внесла цената. С постановления за възлагане на недвижим имот от 25.04.2016г. А. възложила на ЮЛ (т.12, л.122) и ФЛ (т.12, л.123) недвижимите имоти, за които те били обявени за купувачи.

Сумите от продажбите били по-големи от сумата по дълга, поради което тя не извършила разпределение. Удовлетворила вискателя със сумата от продажбата, а остатъка в

размер на 10074,41лв. върнала по сметка на длъжника, като разлика (т.12, л.142).

След това ЧСИ прекратила производството по това изпълнително дело и вдигнала наложената възбрана (т.12, л.150-151), а вписаната ипотека била заличена от ипотечарния кредитор.

По ДП безспорно се установява, че на 25.05.2016г. адв.Г., като пълномощник на наследниците на М. А., подала искова молба до РС-Хасково против Е.Ч., за да ангажира имуществената му отговорност по чл.145 от ТЗ, във връзка със заведените от А.М. частни граждански дела, по които дружеството било осъдено. Искът бил частичен и в размер на 16 613 лв., представляващ част от причинените на дружеството вреди в размер на 91613лв. (т.9, л.30-31).

Било образувано гр.д. № 992/2016г. по описа на РС-Хасково. С Определение 938/11.07.2016г. производството било спряно (т.9, л.32-33). Същото било обжалвано пред ОС-Хасково, но с Определение № 734/14.09.2016г. било потвърдено определението на първоинстанционния съд (т.9, л.34-35). С Определение №1732/29.12.2016г. било прекратено производството по гр.д.№ 992/2016 г. по описа на РС-Хасково (т.2, л.122). Това определение е било обжалвано пред ОС-Хасково. С Определение №182/01.03.2017г. било потвърдено определението на РС-Хасково (т.2, л.123-124). Последвало обжалване и пред АС-Пловдив. С Определение №372/27.07.2017г. (т.2, л.125) било потвърдено Определението на ОС-Хасково, с което било потвърдено Определението на първоинстанционния съд по гр.д. №992/2016г. по описа на РС-Хасково, с което производството е било прекратено.

Н.А. продължила да води граждански дела, защото считала, че дружеството и Е.Ч. й дължат пари.

По молба на Н.А. (т.9, л.2) било заведено гражданско дело № 393/15 год. по описа на ОС-Хасково, по което „ЕМ-99“ ООД било ответник. Претенцията била в размер на 48 000лв., представляващи обезщетение за безвъзмездно ползване на тяхната идеална част от имотите. Ищците поискали от съда обезпечение, чрез налагане на запор върху имущество на „ЕМ-99“ ООД. Така дружеството нямало да може да извършва дейност - производство на мебели и дърводелски услуги.

Бил наложен запор върху магазина в гр.Хасково, бул. „*****“.

С Решение № 21/27.01.2016г. по гр.д.393/15г. претенцията на ищците била отхвърлена като неоснователна (т.9, л.4-6.) След загубване на делото наложения запор бил свален частично. Недоволна от това А. обжалвала решението на първоинстанционния съд пред АС-Пловдив. С Решение №100/26.05.2016 г. било потвърдено решението на ОС-Хасково (т.9, л.7). Ищците подали касационна жалба против Решението на АС-Пловдив до ВКС, но с Определение №169/16.02.2017 г. на ВКС не било допуснато касационно обжалване (т.9, л.8-12).

По ДП безспорно се установява, че Н.А. подала сигнал през 2016г., в резултат на който била извършена ревизия на „ЕМ-99“ ООД и на Е.Ч., в качеството му на ФЛ. Бил му съставен акт в размер на над 7 000 лв.

Е.Ч. продължавал да работи и да осъществява дейността на дружеството „ЕМ-99“ ООД. Също да провежда и необходимите Общи събрания, за които канел Н.А.. Вместо нея отивали дъщеря ѝ и адв.Г.. Те присъствали и слушали, но впоследствие отказвали да се подпишат в протокола. В други случаи пълномощниците на А. не били допускани на тези Общи събрания, защото според Ч. нямало изрично упълномощаване в тази връзка. Общите събрания били провеждани при липса на кворум, а взетите решения били незаконосъобразни. Въпреки това, Е.Ч. всяка година публикувал документите, със съзнанието, че са неизправни, за да не се ошети дружеството и да не се налагат глоби на него, в качеството му на управител, и на „ЕМ-99“ ООД, като задължено лице.

По ДП безспорно се установява, че Н.А. завела търговско дело №78/2016 г. по описа на ОС-Хасково, с искане за отмяна на решенията взети на Общо събрание на „ЕМ-99“ ООД, проведено на 21.05.2016 г. Твърдяла, че приемането на доклада на управителя за дейността на дружеството през 2015 г., приемането на годишния счетоводен отчет и баланс и обявяването им в Търговски регистър, не били приети, съобразно изискванията на дружествения договор. Упълномощеното от нея лице не било допуснато да присъства на събранието, поради което взетите решения били незаконосъобразни.

С Решение №101/21.11.2016 г. ОС-Хасково отменил взетите решенията от проведеното Общо събрание на „ЕМ-99“ ООД на 21.05.2016 г., като незаконосъобразни, поради липса на кворум (т.2, л.130-132).

Н.А. свикала Общо събрание на дружеството на 11.04.2016 г. с дневен ред: вземане на решение за предявяване на икове от дружеството срещу управителя Е.Ч. за причинени вреди. Вече било свикано такова Общо събрание за 21.05.2016г., поради което Е.Ч. не се явил на 11.04.2016г. Тогава били взети решения следните решения: да се заведе иск от името на „ЕМ-99“ ООД против управителя Е.Ч. за причинена вреда на дружеството в размер на 91613лв., представляващи прехвърлено с договор за цесия от него на А.М. вземане срещу „ЕМ-99“ ООД; да бъде предявен иск от името на дружеството против управителя му за причинена вреда на фирмата в размер на разликата между продажната цена на имотите и сградите, предмет на публичната продан, и действителната им пазарна цена; Н.А. да представлява „ЕМ-99“ ООД срещу управителя Е.Ч. по така предявените два граждански иска

Е.Ч. обжалвал в ОС-Хасково взетите решения от това Общо събрание.

Било образувано търговско дело № 82/2016г. по описа на ОС-Хасково и с Решение №103/22.11.2016г. съда отменил като незаконосъобразни взетите на 11.04.2016г. решенията от проведеното Общо събрание на съдружниците на „ЕМ-99“ ООД. Мотивите на съда били, че събранието не било свикано редовно и нямало кворум за вземане на решения по описания в поканата дневен ред (т.2, л.137-140).

По ДП безспорно се установява, че през 2016 г. Н.А., Н. А. и М.Ф., чрез пълномощника им - адв.М. Г., подали нова искова молба до РС-Хасково против „ЕМ-99“ ООД (т.9, л.18-19) с правно основание чл.133, ал.1 и чл.134, ал.3 от Търговския закон (ТЗ).

По повод на това било образувано гражданско дело № 839/2016 г. по описа на РС-Хасково.

Претенцията на ищците била в размер на 18 159 лв., представляващи допълнителна вноса от наследодателя им, М. А., в размер на 13 409лв. и неизплатен дивидент в размер на 4 750 лв. Въпреки отправената покана дружеството-длъжник не им било изплатило сумата. Твърдели, че управителят не им предоставял достъп до счетоводните регистри, от които да получат пълна и подробна информация за наличностите по отделни сметки и пера.

С Определение №612/09.05.2016 г. съдебния състав допуснал обезпечение (т.9, л.20) и на 10.05.2016г. издал обезпечителна заповед (т.9, л.21). Ведно с това съдът наложил възбрана върху недвижимия имот в гр.Хасково, бул. „*****“ №17, вх.“Б“, ет.1, собственост на „ЕМ-99“ ООД.

В законоустановения срок ответникът депозирал писмен отговор, в който изразил становище по допустимостта и основателността на иска.

С Определение №939/12.07.2016 г. първоинстанционния съд разделил исквете, прекратил производството и го изпратил по подсъдност на ОС-Хасково (т.9, л.22).

С Определение №776/29.09.2016 г. ОС-Хасково оставил без разглеждане частната жалба и прекратил производството (т.9, л.23).

Последвала нова искова молба от наследниците на М. А..

Съдебния състав приел, че липсва надлежна активна материално-правна легитимация за Н. А. и М.Ф., защото на 17.12.2013 г. те били прехвърлили на майка си, Н.А., своите 2/3 идеални части от дружествения дял на баща си, М. А..

Поради това съда счел, че предявените искове били неоснователни и недоказани, с оглед на което ги отхвърлил с Решение № 819/ 27.12.2016 г. (т.8, л.26-27 и т.9, л.24-25).

Това Решение на РС-Хасково било обжалвано пред ОС-Хасково и по този случай било образувано въззивно гражданско дело №133/2017 г. по описа на ОС-Хасково. С Решение №149/ 19.04.2017 г. било обезсилено Решение №819/27.12.2016 г., постановено по гр.д. №839/2016 г. по описа на РС-Хасково и делото било върнато в РС-Хасково за произнасяне по предявените искове от друг състав (т.8, л.28-29 и т.9, л.26-27). Било образувано ново гр.д. № 930/ 2017г. по описа на РС-Хасково. С Решение №621/19.10.2017 г. всички предявени искове от Н.А., Н. А. и М.Ф., против „ЕМ-99“ ООД били отхвърлени като неоснователни (т.2, л.111-112 и т.9, л.28-29)

По ДП безспорно се установява, че в началото на 2016 г. Ш.А. разговаряла с баща си, при което му предложила да му даде пари, за да плати всички задължения на дружеството, за да не текат и лихви върху тези суми. По-рано тя била изтеглила банков кредит в размер на 42 000 лв. от „Райфайзенбанк“, клон Хасково. С парите имала намерение да осъществи покупка на имот, но виждайки тежкото здравословно състояние на баща си, решила вместо да купува имот, да му услужи с парите.

На 03.02.2016 г. бил сключен писмен договор за заем между Ш.А., от една страна, и

баща й Е.Ч., в качеството му на управител на „ЕМ-99“ ООД, от друга, за сумата от 45 500 лв. В договора изрично било вписано, че заема бил целеви и ще се ползва за погасяване на публичните задължения на дружеството към НАП, Община Хасково и „Прокредит банк“ (т.1, л.205).

За обезпечаване на вземането на заемодателя, заемополучателя издал в негова полза запис на заповед от същата дата (т.8, л.55 и т.13, л.4)

След това Ш.А. започнала да изплаща всичките задължения на дружеството от своята сметка. Платила задължението по ревизионния акт, ведно с лихвите и данък ЗКПО, платила задълженията и по изпълнителните дела, които се водели към този момент от НАП, по дължимите здравни осигуровки на работниците във фирмата, задълженията за данък обществено осигуряване, допълнителни здравно-пенсионно осигуряване към НАП-Хасково, и задълженията към Община Хасково (т.1, л.206-224).

Всички задължения били платени в посочения 14-дневен срок на договора.

Е.Ч. провел разговор с наследниците на М., но те отново отказали да дадат пари за връщане на заема. Ш.А. трябвало да обслужва банковия си кредит и да връща парите на банката.

Поради това на 16.05.2016г. Ш.А. предявила Записа на заповед на баща си, в качеството му на управител на „ЕМ-99“ ООД и поискала сумата да ѝ бъде върната от фирмата. Към този момент дружеството не разполагало със свободни капитали и не платило нищо.

На 19.05.2016 г. Ш.А. подала Заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК против „ЕМ-99“ ООД. Размерът на претенцията бил 45 500 лв. и представлявал размера на дадения по-рано заем, описан в Записа на заповед (т.8, л.53-54)

Било образувано частно гражданско дело №965/19.05.2016 г. по описа на РС-Хасково и в тази връзка била издадена Заповед №423/20.05.2016 г., с която било разпоредено на длъжника да заплати на кредитора претендираната сума, ведно със сумата от 910 лв.-разноски за платена държавна такса (т.8, л.58 и т.13, л.3).

Заповедта била връчена лично на Е.Ч. със съобщение, но в предвидените срокове не постъпило плащане. Поради това на кредитора бил издаден изпълнителен лист на 25.05.2016 г. (т.13, л.2).

На 06.06.2016г. Ш.А. депозирала молба при ЧСИ К.А. (т.13, л.1), към която приложила издадения ИЛ и нотариален акт за собственост на недвижим имот на дружеството-длъжник (магазина в гр.Хасково, бул.“*****“).

Било образувано изпълнително дело № 42/2016г. по описа на кантората на ЧСИ.

Взискателят поискал едновременно, с връчването на поканата за доброволно изпълнение, да се съобщи на длъжника за наложената възбрана върху имота. Била наложена възбрана върху: самостоятелен обект в сграда с идентификатор: № 77195.714.259.1.2, по кадастралната карта и регистри на гр.Хасково, с адрес гр.Хасково, ул.“*****“ № 17, вх.“Б“, ет.1, с предназначение: за търговска дейност, ведно с избено помещение и

съответните идеални части от общите части на сградата и преотстъпеното право на строеж (т.13, л.24-27).

Тя била вписана в Агенцията по вписванията под №135/02.08.2016г.

На 11.08.2016 г. Е.Ч., лично като управител на „ЕМ-99“ ООД, получил поканата за доброволно изпълнение (т.13, л.28). С нея му било съобщено какъв бил размера на дълга и за наложената възбрана, върху горепосочения имот.

По ДП безспорно се установява, че на 12.10.2016г. ЧСИ извършила опис на възбранения недвижим имот, за което съставила съответния протокол, с помощта на назначеното вещо лице (т.13, л.39).

На 18.10.2016г. приела заключението на вещото лице за определената пазарна стойност на описания имот (т.13, л.41-44). Изготвила уведомление за публичната продажба на 18.01.2017 г. (т.13, л.49), с което я разгласила по предвидения в закона ред. Насрочена била публична продажба за времето от 13.02.2017 г. до 13.03.2017 г. (т.13, л.50). Страните били уведомени за насрочената публична продажба (т.13, л.51-61). С молба от 09.02.2017г. (т.13, л.62) Ш.А. поискала да бъде спряно изпълнението, поради което А. спряла публична продажба. На 19.07.2017 г. взыскателката поискала продължаване на изпълнителните действия-насрочване на публична продажба на имота (т.13, л.65). С обявление от 10.08.2017 г. била насрочена такава за периода от 25.08.-25.09.2017 г., със същата начална цена (т.13, л.66), за което страните били уведомени (т.13, л.67-73).

Не постъпили наддавателни предложения, поради което с протокол от 26.09.2017 г. ЧСИ обявила публичната продажба за нестана (т.13, л.80). Уведомила взыскателката за това и ѝ разяснила, че може да поиска извършване на нова публична продажба, но при начална цена 80% от началната цена по първата продажба (т.13, л.81).

В законния срок Ш.А. депозирала молба за насрочване на нова публична продажба на възбранения имот (т.13, л.85). Такава била насрочена за периода 01.11.-01.12.2017 г. (т.13, л.86), за което страните били уведомени по съответния ред (т.13, л.87-93).

С протокол от 04.12.2017г., за обявяване на постъпилите наддавателни предложения, А. обявила за купувач на имота наддавача: Антония Иванова от гр.Хасково за сумата от 106 300лв. (т.13, л.104-105). С постановление за възлагане на недвижим имот от 15.12.2017г. недвижимия имот бил възложен на ФЛ и тя била обявена за купувач (т.13, л.113 и л.120).

Постановлението влязло в законна сила на 28.12.2017г.

От направената в имотния регистър на Агенция по вписванията-Хасково справка, ЧСИ установила, че по партидата на имота имало вписана възбрана от Н.А., Н. А. и М.Ф., но с молба от 19.01.2018 г. адв.Дичев, пълномощник на длъжника, бил депозирал влязло в сила съдебно решение № 621/19.10.2017г. по гр.д. № 930/2017г. по описа на РС-Хасково, от което било видно, че по влязло в сила решение, постановено по в.гр.д.№133/2017 г. по описа на ОС-Хасково било обезсилено решението по гр.д.№839/2017 г. по описа на РС-Хасково, с което са били отхвърлени предявените иски от Н.А., Н. А. и М.Ф. (т.13, л.145-148).

Сумата от продажбата била по-голяма от сумата по дълга, поради което тя не извършила разпределение. Удовлетворила вискателя със сумата по задължението, а остатък в размер на 43 724.10лв. върнала на 19.01.2018г. по сметка на длъжника, като разлика (т.11, л.11 и л.79).

След това ЧСИ прекратила производството по това изпълнително дело.

Н.А. иницирала нова данъчна ревизия на юридическото лице и със Заповед такава била възложена на 06.10.2017г. (т.7, л.217). Обхватът на същата бил корпоративен данък и данък върху добавената стойност за периода 01.01.2014 г.-31.12.2016 г. Ревизията приключила с Ревизионен доклад (т.7, л.9-17) и Ревизионен акт (т.7, л.2-7). Общия размер на дължимия данък бил на стойност 21 933,04 лв.

По ДП безспорно се установява, че Н.А. предявила против „ЕМ-99“ ООД обективно присъединени иски по чл.134 ал.3 от ТЗ за сумата от 13 409 лв. (допълнително направени парични вноски от наследодателя й-М. А.), и по чл.133 от ТЗ за сумата от 4 750 лв., представляваща разпределяне на дивидент от реализирана печалба през 2008г.

По този повод било образувано търговско дело № 134/2016г. по описа на ОС-Хасково. С Решение № 103/ 25.10.2018г. „ЕМ-99“ ООД било осъдено да заплати на Н.А. сумата от 13 409 лв.-направени допълнителни парични вноски за 2011 г., 2012 г. и 2013 г., но бил отхвърлен иска, досежно дължимата сума от 4 750лв., представляваща дължим дивидент за 2008г. (т.9, л.14-16). Решението било обжалвано пред АпС-Пловдив и с Решение № 75/05.03.2019 г. било потвърдено решението на ОС-Хасково (т.9, л.17).

Наследниците на М. А., чрез адв.Г., завели дело за провеждане на съдебна делба за разделяне на съсобствения имот, който наследодателя им и Е.Ч. били придобили като физически лица.

Последвала съдебна делба и през 2019г. те получили своя дял и влезли във владение.

По ДП са били назначени и съдебни експертизи.

Съгласно съдебна експертиза на документ(т.2, л.89-92) става ясно, че текстът започващ със: „След изтичане на пет годишния давностен срок...“ и завършващ с: „...пет годишния давностен срок“, е форматиран като „висящ“ абзац с еднакъв ляв отстъп, а предходния текст е с ляво подравняване и начален символ. Това навежда експерта на категорично становище, че последния текст е форматиран различно спрямо предходния. По представеното електро-фотографско копие обаче не може да се проведе в пълен обем изследване за техническа манипулация, поради което вещото лице не може да определи дали последния абзац в документа е бил добавен допълнително над положените подписи и отпечатък от печат.

Била е извършена и комплексна финансово-икономическа и счетоводна експертиза, която анализира финансовото състояние на „ЕМ-99“ ООД, всички направени от съдружниците вноски и задължения на дружеството към тях, счетоводните регистри и начислен и неизплатен дивидент (т.2, л.1). От анализа на финансовото състояние на дружеството вещите лица са установили, че суровините и материалите са в значителен размер спрямо размера от прихода от продажби. Фирмата имала недостиг на парични

средства в каса. Поради това в края на всеки месец се теглели заеми, които в началото на следващия месец се погасявали. По такъв начин се генерирали „кухи“ обороти в големи размери. Експертите изразяват хипотеза, че съществувала вероятност за укрити приходи от продажба на готова продукция, във връзка с което възниквала потребност от генериране на допълнителни парични вноски от съдружниците за закупуване на материални запаси. Тези вноски се отписвали като извънредни приходи, тъй като печалбата от оперативната дейност на фирмата би била, малка, нулева, или за да се отчете загуба. Изразява се становище, че няма аргумент за допълнителни парични вноски на съдружниците, които непрекъснато да финансират дейността на фирмата, без да има икономическа изгода, както за ЮЛ, така и за самите ФЛ. По отношение на предоставения паричен заем в размер на 195 000 лв. от Е.Ч., експертизата посочва, че това е било задължение от заемен характер и съгласно действащото законодателство е следвало да бъде погасено с 5-годишна давност, тоест до края на 2012г. Още повече, че в самия договор за заем е бил предвиден срок за връщане на заетата сума до 31.12.2008г. Задълженията по заема следвало да се отпишат преди 2013г., а заемотеля следвало да предяви претенции първо за събиране на вземането си по главницата, а в последствие да претендира и за лихви. От представените счетоводни документи на дружеството обаче ставало ясно, че отписването на задължението по заема станало едва през 2013г. и начислените лихви към 31.12.2014г. били начислени реално една година след това. На практика към датата на изчисляване на тези лихви дружеството вече нямало задължения за връщане на заемните средства. Съгласно чл.4, ал.1, т.1 от Закона за счетоводството: „Приходите и разходите, произтичащи от сделки и събития, в това число и договори за заем, следва да се начислят към момента на тяхното възникване, независимо от момента на получаването или плащането на парични средства или техните еквиваленти, и се включват във финансовите отчети за периода, за който се отнасят“. От значение се явявал момента на възникване на задължението за лихва, а не момента на нейното плащане и в тази връзка „ЕМ-99“ ООД следвало да отрази в своите счетоводни записвания начислени и отчетени разходи за лихви своевременно и текущо през отделните отчетни периоди, от срока на предоставяне на заема до момента на отписването му като задължение, тоест от 15.01.2007г. - до 31.12.2013г. Фирмата е отписала счетоводно задължението, без да направи счетоводни записвания за начислени и отчетени разходи за лихви (т.2, л.2-61).

Такива са били констатациите и при проведената в последствие данъчна ревизия.

По делото са назначени още две допълнителни комплексни финансово-икономически и счетоводни експертизи (т.2, л.63 и л.76). Съгласно заключението на последната (т.2, л.77-87) експертите са анализирали начислената лихва върху сумата от 195 000 лв. през периода 2007 г.-2013 г. като са отчетели размера на главницата, лихвения процент и броя на дните. След преглед са установили, че при изчисляването на дължимата лихва за 2013г. броя на дните не е цяло число, а би следвало да не е така.

Установената фактическа обстановка се подкрепя от събраните в хода на досъдебното производство и гласни доказателства (л.1-105, т.2, л.1-135 и т.3, л.1-112).

Независимо от доводите в жалбата - по-голямата част от фактическата обстановка,

възприета в постановлението на прокурора / а и от съда/ се базира на писмени доказателства, които са актове на държавни органи, съдебни решения и определения, заповеди за изпълнение по чл.410 и чл.417 от ГПК, актове на съдия-изпълнител в изпълнителното производство, нотариус, писмени договори, покани, фактури, договори с банки, извадки от счетоводни книги или частни удостоверителни документи – Протоколи от ОС на ООД, Годишни финансови отчети, Ревизионни актове и Протоколи и др. Изобщо не е верен довода в жалбата, че едва ли не прокурорът възприел фактическата обстановка изцяло на базата на показанията на Е.Ч.. Всъщност по-голямата част от фактическата обстановка е напълно безсъмнена, защото се гради на писмени доказателства, много от които - от категорията на официалните документи.

Нещо повече – извършени са всички възможни, допустими и необходими процесуални действия по ДП и са били събрани всички необходими доказателства.

Съдът не вижда други необходими доказателства, които да се събират.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното :

Доводите в жалбата са неоснователни.

Атакуваното постановление на прокурора е правилно и законосъобразно.

Класическата злоупотреба с доверие е уредена в чл.217 ал.1 и 2 от НК.

Непосредствен обект на тези две класически форми, са обществените отношения, които са свързани с управлението или пазенето на чуждо имущество или тези, които осигуряват нормалното осъществяване на представителни правомощия в сферата на имуществените отношения.

Основанието за пазенето или управлението на имущество, съответно представителните правомощия могат да произтичат от закона или от сключен договор между субекта и титуляра на имуществените права.

От обективна страна престъплението по чл.217 ал.1 или 2 от НК се характеризира с предмет – чуждо имущество или законните интереси на представлявания. Следва да се отбележи, че под законни интереси на представлявания се имат в предвид имуществени интереси. По ал.1 – то е ощетяване на чуждо имущество, което може да стане с действие и бездействие. По ал.2 – изпълнителното деяние е съзнателно действие против законните интереси на представлявания и следователно тук бездействието е изключено като възможна форма на изпълнителното деяние.

Освен това престъплението по чл.217 ал.1 от НК е резултатно. Това по чл.217 ал.2 от НК е престъпление на просто извършване.

Субект на престъплението по чл.217 ал.1 от НК може да бъде всеки. Субект на престъплението по чл.217 ал.2 от НК – представител или пълномощник.

От субективна страна и двете форми на престъплението се осъществяват с пряк или косвен умисъл.

По ДП до настоящия момент няма лице, привлечено в качеството на обвиняем и

производството е висящо срещу неизвестен извършител.

Разбирането на Н. Н. АХМ., Н.М. А. и М. М. Ф. е, че Е.Ч. с действията си, описани по-горе е осъществил престъплението по чл.217 ал.4 вр.ал.2 от НК.

Това не е така.

Двама съдружници в „ЕМ-99“ ООД започват търговска дейност.

И двамата могат да управляват и представляват. Имат равни дялове.

Единият умира - М. Ф. А.. Другият - Е.С.Ч. иска да продължи дейността. Кани наследниците на умрелия да продължат на негово място или да се разделят.

Дружеството има задължения. Живият съдружник предлага на наследниците на починалия да разделят по равно задълженията на ООД и да ги погасят, след което да се разделят.

Н.А. отказва. Тя не иска да плаща задължения на ООД. Исква само да получи всичко възможно от дела на починалия ѝ съпруг.

Без никакви пасиви.

Започват многобройни граждански дела.

Живият съдружник има вземане за лихва от 91 613 лв. от ООД. Тази лихва е по 100 000 заем, който е внесъл в ООД. Цедира вземането си на 3-то лице, за да не бъде длъжник / като представител на ООД/ и едновременно кредитор на дружеството. След това 3-тото лице си изважда ИЛ, продава имущество на ООД и се удовлетворява.

Следват многобройни неуспешни граждански дела, заведени от наследниците на починалия.

Задълженията на ООД пак набъбват по извършени проверки и ревизии от НАП, към Община-Хасково и „Прокредит Банк“.

ООД няма средства да ги погаси.

Започват да текат лихви.

Дъщерята на живия съдружник му предлага заем, за да погаси дълговете на дружеството, преди да набъбнат още, заради лихвите. Дава му 45 500 лв., които изцяло се използват за погасяване на дълговете на дружеството към НАП, Община-Хасково и „Прокредит Банк“. След това по реда на чл.417 от ГПК дъщерята се снабдява със Заповед за изпълнение и ИЛ срещу ООД, за сумата от 45 500 лв. Образува изпълнително дело, продава имущество на дружеството и се удовлетворява.

Съдът не вижда никакви действия на Е.Ч., които да попадат в обхвата на чл.217 ал.4 вр.ал.2 от НК.

Няма умишлено съзнателно действие против законните интереси на представявания – в случая представляваното дружество „ЕМ-99“ ООД.

Събирането на дължими лихви по предоставен заем на дружеството, не е злоупотреба с

доверие. Нито е злоупотреба с доверие вземането на заем за погасяване на публичните задължения на дружеството - към НАП, Община-Хасково и „Прокредит Банк“, защото ако това не бъде сторено, те ще нарастнат още повече с времето, заради течащите лихви за забава. В този смисъл такова вземане на заем е в интерес на дружеството, което в противен случай би платило по-голяма сума – толкова по-голяма, колкото повече време отmine.

Всичко това се е случило заради различните интереси на Е.Ч. и Н.А..

Е.Ч. е искал да продължи дейността на ООД, да продължи да работи и да произвежда мебели и дърводелски услуги. За това е правел ОС, приемал е годишни финансови отчети на ООД и ги е публикувал, плащал е колкото е могъл задълженията на ООД, дори е взел заем да плати публичните задължения на дружеството към НАП, Община-Хасково и „Прокредит Банк“, за да не станат в още по-голям размер заради лихвите за забава.

Обратно – другият съдружник, встъпил на мястото на починалия си съпруг - Н.А. е искала единствено да получи всичко възможно от дела на починалия ѝ съпруг. Но без да плаща задължения на ООД и без никакви пасиви – дори да са от времето на съпруга ѝ.

Така това принципно различие между двамата е довело до лавината от граждански дела.

Но уредените, неуредените или неудовлетворително уредените претенции и граждански отношения не значат злоупотреба с доверие. Нито има обективна, нито субективна страна на престъплението по чл.217 ал.4 вр.ал.2. Няма такава и по чл.217 ал.1 от НК.

Прокуратурата често е пощенска кутия.

И често неудовлетворените граждански претенции и загубени дела водят до сигнали и искания за образуване на наказателно производство срещу лица, които не са могли да бъдат осъдени по гражданско правен ред. Така пострадалите търсят поне морално удовлетворение за ненормално протеклите им гражданско-правни отношения.

Това се е случило и в конкретния случай.

Но неудовлетворително уредените граждански отношения не значат задължително престъпление по НК.

Атакуваното постановление на прокурора е правилно и законосъобразно и като такова ще следва да бъде потвърдено

Водим от горното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Постановление от 18.01.2022г. на РП-Хасково за прекратяване на наказателното производство по Досъдебно производство №67/2019г. по описа на ОП-ОсЛО-Хасково.

Определението подлежи на обжалване и протест пред Окръжен съд в седем дневен

срок от съобщаването му.

Съдия при Районен съд - Хасково: /п/ не се чете

Вярно с оригинала!

Секретар: В.А.